

İŞÇİ-KÖYLÜ

milli demokratik devrim mücadelesinde omuz omuza

YIL : 1 SAYI : 9 — ONBEŞ GÜNDE BİR ÇIKAR — 25 KURUŞ — 29 KASIM 1969

Fabrikada, toprakta, şehirde, köyde bütün emekçi ve yurtseverlerin görevi:

Yabancı mallara karşı mücadele!

Türkiye Devrimci Gençlik Federasyonu, 1 Aralıkta başlayan Yerli Mallar Haftasında, yabancı mallara karşı mücadele kampanyası düzenlemiştir. Bu mücadeleye vargücümüzle katılalım. Yabancı malların yurdumuzu istilâsına karşı yürütülecek her hareket, millî kurtuluş saflarını güçlendirecektir.

Yabancı mallara karşı yurt çapında mücadele, her yerde ve her şekilde sürdürülecek, yabancı malları kullanmanın zararı ve milli sanayimizi nasıl baltaladığı anlatılacaktır. Bunun için, okullarda, yabancı sermayeyi inceliyecek Türkiye'de yaptığı işleri ortaya serecek konferanslar düzenlenecektir. Yabancı mallara boykot, afiş, pul, pankartlarla yayılacak ve yurdun her yanına duyurulmaya çalışılacaktır. Büyük şehirlerdeki Amerikan pazarları, kirli sömürü yuvaları durumundan çıkarılıp, mallarına boykot edilecektir.

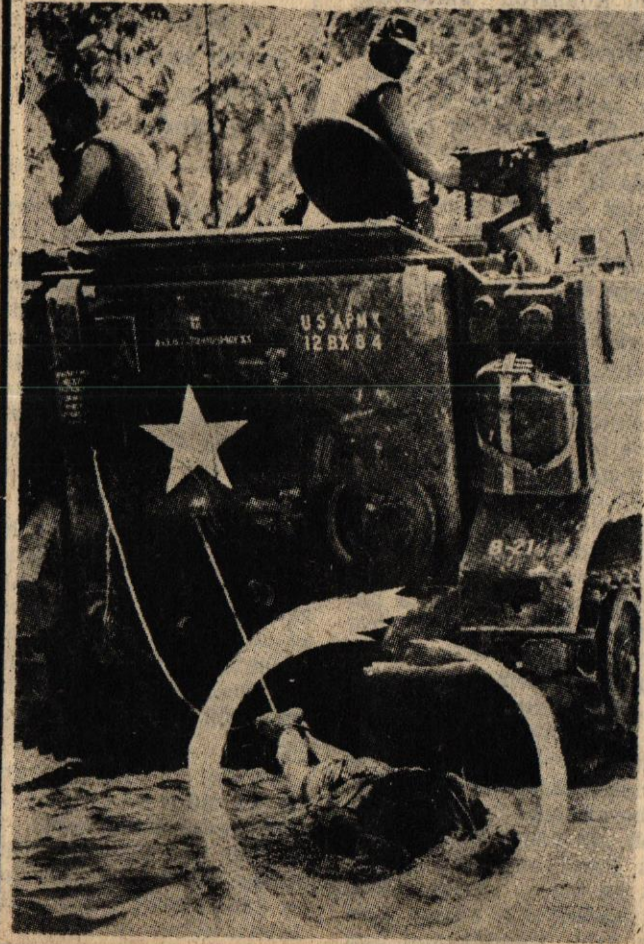
Yabancı mallara karşı mücadelemiz, yollara yazılar yazarak, yabancı sermaye ve malları üzerine bilgiler veren gazeteler, dergiler çıkararak sağlamlaşacak.

Dış boyunduruktan kur.

Değirmenköylülerin mücadelesi tüm yurtseverlerindir!

Vietnam'da Amerikan Vahşeti

Bütün Dünya Halkları Amerikan Vahşetini Lanetliyor!

1968 yılının Mart ayında Vietnam'da Amerikan askerlerinin yaptığı zalimlik ve vahşilik bütün dünyada duyuldu. Mart ayının onsekizinci günü Vietnam'ın yoksul, küçük bir köyü olan My Lai'ye Amerikan askerleri girdi. Amerikalılar genç kızlara tecavüz ettiler. Kadınlara kocalarının gözleri önünde saldırdılar. Amerikalı hayasız caniler çocuk demeden, ihtiyar demeden bütün köy halkını kurşuna dizdiler. Köylü çocukların kimisini çevrelerine odunu yığarak diri diri ateşe verdiler.

Bütün bu yapılanlardan vicdan azabı duyan, terhis edilmiş bir Amerikan askeri geeçnlerde bu olayları anlatınca bütün dünya Amerikalıların kahpece vahşetini öğrenmiş oldu. Yiğit Vietnam halkının kurtuluş savaşı, Amerikalıların bütün cinayetlerine rağmen zafere yürümektedir. Amerikalılar kahraman Vietnam halkının karşısında dize gelecektir.

Armutçuk'ta 1000 kömür

Değirmenköy'lülerin mücadelesi yurdumuzdaki toprak kavgasına yeni bir güç kazandırmıştır. İşçiler ve köylüler birbirlerinin demokratik mücadelelerini destekliyerek en sonunda zafere ulaşacaklardır.

Silivri'ye bağlı Değirmenköy halkı 8 Kasım cumartesi günü, önünde Türk bayrağı dalgalanan altmışa yakın traktörle beş bin dönümlük bir toprağı işgal edip ekmeye başladılar. Olayı başından alarak özetliyelim.

Değirmenköy'ün bitişiğinde Andon adında bir Rumun 24 bin dönümlük bir toprağı vardır. 1925 yılında Andon ve çocukları gidince, topraklar hazineye kalır. 1928 yılında Arap Çiftliği diye anılan 12 bin dönümlük parçayı Değirmenköylüler; öbür yarısını da, 1930 yılında Esece Çiftliğinin bugünkü sahipleri olan Yılmaz ağalar satın alırlar.

AĞALAR KÖYLÜLERİN TOPRAĞINI ZORLA ELE GEÇİRİYOR

İlk başlarda, köyün nüfusu az olduğundan toprakların tamamı işlenmiyor. Sonraları, Yılmaz ağalar, Değirmenköy muhtarlarını parayla satın alarak, köylünün satın aldığı toprağın 5 bin dö.

(Devamı 2 nci sayfada)

Değirmenköy'lülerin mücadele bayrağı kesin zafere kadar dalgalanacaktır!

Sanat okulları boykotu haklıdır

Sanat Okullu gençler, eğitim düzenini protesto yürüyüşünde.

Teknik okullardaki bozuk eğitim uygulaması, hemen hepsi işçi - köylü - esnaf - öğretmen çocuklarına yüksek öğrenim kapılarının kapatılması, lise mezunlarının direniş hareketleri, sanat okullarının boykot hareketleriyle patlak verdi. 50 den fazla sanat okulu'nun binlerce öğrencisi, velilerinin de desteğini alarak bozuk eğitim düzenine başkaldırdı, açık oturum, konferans, yürüyüş ve diğer demokratik direniş hareketleri ile seslerini Türkiye hal-

(Devamı Sa. 4. de)

BAŞYAZI

Yabancı Malların istilâsına karşı mücadele edelim

Herhangi bir şehir veya kasabanın çarşısına indiğimizde sağımıza solumuza bakalım: Mobil, Shell, Pepsi Cola, Pirelli, Tuborg, Coca Cola; Vita ve bunlar gibi yüzlerce yabancı şirketin ilânları, reklâmlarından geçilmemektedir. Elimizi uzattığımız her malın üstünde anlayamadığımız, zar zor okuduğumuz bir yazı görüyoruz. Şehir ve kasabalarımızda öyle caddeler, öyle çarşılar var ki, ilân ve reklâmlarına bakarak, şehre inen bir köylü, kendisini Türkiye'de değil de, bir Amerikan şehrinde sanabilir. Diğer yandan bir kısım yabancı şirketler veya ortakları, Türkçe markalar kullanarak kendilerini yerli sermaye gibi yutturmağa çalışmaktadır. Her tarafı yabancı mallar sarmıştır. Bindiğimiz kamyonun, traktörün lâstiğinden, içtiğimiz gazoza ve ilâca kadar bu böyle. Türkiye, yabancı sermayedarların, yabancı şirketlerin istilâsına uğramıştır. Ve bu

(Devamı Sa. 4 da)

İŞÇİ - KÖYLÜ

tulmak için, milli kurtuluş savaşımızın bir parçası olan, yabancı mallara karşı mücadele bütün yurtseverlerin görevidir.

Ekonomik baskıdan kurtulmak, milli sanayimizi kurmak için kurtuluş savaşımızın saflarını pekiştirelim!

Üniversiteye giremiyen öğrenciler Devrimci Direniş Komitesi kurdular

Üniversiteye alınmayan öğrenciler 5/11/1969 günü İstanbul Üniversitesinde toplanarak Devrimci Direniş Komitesini kurdular.

Komite ilk olarak aşağıdaki bildiriyi yayınlamıştır:

Üniversiteye alınmayan arkadaş. Son yıllardaki Üniversite kontenjanlarını incelersek alınan öğrenci sayısında hiçbir artma olmadığı halde alınmayan öğrenci sayısı hızla artmaktadır. Bunun suçlusu, yıllardır öğrenci sorunlarına ve bozuk eğitim düzenine kasten göz yuman Amerikancı hükümetlerle, üniversite yöneticileridir.

Halkın içinde yetişmiş halk çocukları olarak bizler bu oyuna artık kanmıyacağız.

Üniversiteye alınmayan, fakat yürekleri yüksek tahsil yapıp bu vatana faydalı olmak için çarpan tüm arkadaşları saflarımızda görmek gücümüzü bir kat daha arttıracaktır.

Devrimci Direniş Komitesi

işçisi boykot yaptı

Sina ÇILADIR bildiriyor:

10 Kasım günü, Ereğli Kömürleri İşletmesine bağlı Armutçuk kömür üretim bölgesinde 1000'e yakın kömür işçisi, ücret azlığını protesto amacıyla direnişe geçmiştir. 4000 işçinin çalıştığı Armutçuk'ta, 24-08 vardiyası işçileri, ocaklara inmeyerek kuyu başlarında toplanmışlardır. İşçiler, derhal olay yerine gelen İşletme ileri gelenlerine, toprağın 600 metre altında 20 lira gündelikle ancak kölelerin çalışabileceğini söylemişlerdir. Bu arada işçiler, sendikanın «grev fonu» olarak ücretlerinden birer yevmiye kestirmesine de karşı çıkmışlardır. Sendikanın, şimdiye kadar yaptığı sözleşmelerle, işçi haklarını işverene peşkeş çektiğini ve bu yüzden hayatları pahasına indikleri ocaklardan geçimlerini sağlıyacak kadar bile ücret alamadıklarını belirtmişlerdir.

İşletme ilgilileri, dört saat süre ile işçileri ocaklara inmeye iknaya çalışmışlar, isteklerinin dikkate alınacağını yalvararak anlatmışlardır. Bunun üzerine işçiler işbaşı yapmışlardır.

Ancak, özel bir soruşturma komisyonu kurulmuş ve «boykotun müsebbibleri» aranmağa başlanmıştır. Boykot'a iştirak eden 1000'e yakın işçi, müdür İzzet Din.

(Devamı 2 nci sayfada)

Amerikalılar yardım diye kokmuş ve artık yağları gönderdiler

Gazi Eğitim Enstitüsü öğrencileri bu yağları geri göndermek üzere harekete geçtiler.

Amerikalılar yardım diye kokmuş ve artık yağları gönderirler!

Gazi Eğitim Enstitüsü öğrencileri bu yağları geri göndermek üzere harekete geçti.

Oğrenciler: **Amerikalılar bu yağları köreltilmek istenen milli kurtuluş bilincimizi, bizi midelerimizden kendilerine bağlayarak daha da köreltmek için gönderdiler.»** derken, Müzik Bölümünden bir işçide şöyle dedi: **«Bütün fakir milletleri sömürdüğü gibi bizide sömüren Amerikalıları eskiden beri sevmiyordum. Yardım diye bozuk yağları yiyince nefretim daha da kabardı.»**

Okul idaresi öğrencilerin, öğretmenlerin ve işçilerin tepkileri karşısında olumlu tavır takınarak yağları geri göndertmek üzere tahlile gönderdi.

Bu yağların Gazi Eğitimden başka, Yatılı Bölge Okullarına, Yetiştirme yurtlarına Kör, Sağır ve Dilsizler Okullarına, İmam Hatip Okullarına, Ticaret ve Turizm Yüksek Öğretmen okullarına Muğla, Burdur, Kastamonu, Artvin gibi orman bölgelerindeki köylü ailelerine, Tunçbilek ve Seyitgazi gibi bazı maden bölgelerindeki işçi ve işçi ailelerine de gönderildiği tespit edilmiştir.

Beslenme uzmanları bu yağların beslenme değeri düşük, kalitesiz ve mide bozucu olduğu gibi aynı zamanda kısırlaştırıcı olduğunuda söylemektedirler. Nitekim adı geçen yağdan yiyen Gazi Eğtimlilerin mideleri ve sağlıkları bozulmuştur.

Devrimci öğrenci Deniz Gezmiş tahliye oldu

Ülkemizin bağımsız olmasını isteyen, işçilerin ve köylülerin demokratik mücadelelerini destekleyen, gençliğin yiğit önderlerinden Deniz Gezmiş, Amerikancı AP iktidarı tarafından hapse attırılmıştı. Ancak, adalet önünde Amerikancı iktidarın hazırladığı tertipler su yüzüne çıkınca 25 Kasım Salı günü serbest bırakılmıştır. Adliye koridorlarında hakimin kararını bekleyen yüzlerce yurtsever genç, Denizin serbest bırakıldığını öğrenince coşkunlukla alkışlamışlar ve «Bağımsız Türkiye» diye tempo tutmuşlardır.

Deniz Gezmiş hapisten çıkınca «Amerikayı Türkiye'den kovuncaya kadar bütün halkımızın mücadele etmesi gerektiğini» söylemiş, «Devrimci gençler olarak, işçilerin ve köylülerin mücadelesinde, onlarla omuz omuza olacağız» demiştir.

Amerikalılar Aya Nasıl Gittiler?

H. Yalçın

Amerikalılar Temmuz ayındaki ilk seferden sonra, Ay'a ikinci defa iki kişi kondurdular. Bizim radyo ve gazetelerimiz olayı —ilkinde olduğu gibi— Amerikalıların büyük başarısı olarak anlattı durdu. Daha da anlatacağından başka.

Halbuki mesele böyle midir? Aya insanın gidişi Amerikalıların bir başarısı mıdır? Yoksa işin içinde başka işler var mıdır? Bu Amerikalılar aya gidecek aklı ve parayı nereden bulmuşlardır? Tarlalarından mı toplamışlardır, yoksa gökten mi düşmüştür?

Amerika, dünyada emperyalizmin, yani bizim gibi geri kalmış yoksul ülkeleri maddi, manevi her

(Devamı 8 nci sayfada)

Onlar ortak Biz pazar

Doç Dr.
Türkkaya Ataöv

Avrupa'lı devletler ve sermayederlar, son yıllarda, çabalarını birleştirip Türkiye gibi geri bırakılmış topraklara olanca güçleriyle abanma gayretlerini arttırdılar. Altı Batı Avrupa devletinin kurduğu Ortak Pazar bu birleşmelerden biri. Bunlar son yirmi yıldır siyasetlerini de, ordularını da, sermayelerini de, kurnazlıklarını da bir araya getirdiler. Bir tekiyle başa çıkmada, zorluklarla karşılaşılırken birleşip üstümüze çullanmağa hazırlanıyorlar. Derler ki, «Var mı pulum, herkes kulum.» Bizde de bu «ortaklığa» katılmamızı isteyenler var, kurtla kuzu bir inde yaşayabilirmiş gibi. Oysa, kurtla ortak olanın hissesi en fazlasından ya tırnaktır, ya barsak.

Paralı gâvurlar der ki: «Nerede yoksul halklar varsa, onları elbirliğiyle sömürelim; madendi, petroldü, tütündü, afyondu ortaklaşa el koyalım; ekleyelim askerlerimizi, adamlarımızı, pullarımızı birbirine, çullanalım Türk, Arap, Afrika pazarlarına; her köprübaşını tutalım karşı duranı atalım; biz he demeden kuş uçmasın; giydikleri hırkaya, yedikleri ekmeğe kadar bizden sorsunlar.» Eh, biri eşekliğe razı olduktan sonra semer vuracak çok bulunur. Ortak Pazar'a girmekle bizim de bu işbirliğine katıldığımızı söyleyen yabancı sermayedarların yardakcıları da bilirler ki, bu, at ile süvarinin «işbirliğine» benzer. Acaba kim at, kim süvari?

Ortak Pazar'da süvari olan Batı Avrupa'nın sermaye çevreleridir. Batı Almanya, Fransa, İtalya, Belçika, Hollanda ve Lüksemburg fabrika mallarını geri bıraktıkları ülkelere serbestçe sokmağa, millî endüstrimizi tam iflâsa sürüklemeğe hazırlanmaktadır. Bugün endüstrileşememiş olan Türkiye ilerde de yabancının, ulaştırma ve pazarlama masraflarından kurtulabilmesi için montaj, şişeleme ve ambalajlama endüstrisinden ileri gidemeyecektir. Ortak Pazar'ın hedefi Türkiye'yi böylesine bir kıskaç içine almaktır. Türkiye halkıyla ilgili bütün önemli kararları Ortak Pazar'ın «Konsey»i ve «Komisyon»u verecek. Konseyde Batı Almanya, Fransa ve İtalya'nın dörder, Belçika ve Hollanda'nın ikişer, Lüksemburg'un da bir oyu var. Bunların arasına bir de Türk girse, sözü mü dinlenir ki? NATO'daki temsilcilerimizin sesi, soluğu mu işitildi bugüne kadar? Ya o «Komisyon» denen soyguncu. Anlaşmalara göre, sermaye çevrelerinin avucunda olan bu komisyonun karararını şirketler de dinleyecek, devletler de, kişiler de. Ortak Pazar'a tam üye olduk mu, para işlerimize bu Komisyon karışacak, iç pazarımıza hükmedecek, ulaştırma siyasetimizi kararlaştıracak... Birleşip ortaklaşa zorlayacaklar kapılarımızı; bir gemide iki kaptan olmadığı gibi. Ortak Pazar'da da iki efendi olmayacak, Avrupa sermayesinin dediği dedik, Türk halkının hâli bitik olacak.

Gene de Ortak Pazar'a girelim diyen yok mu? En başta, Türkiye halkının büyük çoğunluğunu sömüren yabancı sermayenin yardakçıları ve onların iktidarı. Neden? Böyle bir ortaklıktan kim kârlı çıkar, buna bakmak gere önce. Kimler ister bunu, maksatları nedir? Yabancı diyarlardaki büyük özel sermaye sahipleri çok oldu aşalı millî sınırları. «Kendi halkımızı sömürmek artık yetmiyor, başka ülkelerin halklarını da sömürmek zorundayız» diyen Amerikan, Alman ve daha bilmem ne gâvuru para babaları gelişmemiş dünya halklarını daha kolay, daha kitabına uygun sömürmek için yollar arıyorlar. Ortak Pazar böylesine bir kafes, ne kafesi, zindan. Avrupalı sermayedar kapanı kuracak, tabii. Kapitalizmin başı çatlıyor son yıllarda. Sermayenin daha da birleşip daha da güçlenmesi gerekiyordu.

Bütün dünyada emekçi sınıflar birleşiyor, kurtuluş mücadelelerinde en ön sırayı alıyorlardı. Sermaye de siyasî ve askerî kolu olan NATO'yu kurmuştu ama onun bir ekonomik dayanağı da Ortak Pazar olacaktı. Yabancı çıkarlarla kendi çıkarlarını birleştiren bir avuç kökü dışarda, bir tutam işbirlikçi de geri bırakılmış ülkelerde kapıyı içerden açacaklardı. Bu hizmetlerinin karşılığını da alacak, halkın sefaleti, cehaleti pahasına yiyeceklerdi. Tüm yurtseverler kendi halkı ve milletini düşünen herkes bu gâvur oyunlarına «hayır» demeli, en başta emekçi sınıfları küheylânın çul içinde de belli olacağını göstermelidir.

Öyle ki, Mustafa Kemâl'in kovduğu yabancı artık hiç unutamayacağı bir şamar yesin, yerli işbirlikçi kökü dışardaki dayanağını kaybetsin, ara yerde dolaşıp «düğünde zurnaya, hamamda kurnaya âşık» olanlar gibi Ortak Pazar'ı Avrupalılaşmak sananlar da serkeş öküzün, soluğu ergeç kasap dükkânının da alacağını görsün.

İlim Çin'de olsa gidip bulunuz
Hz. MUHAMMED

Alpagut'ta işçiler Her türlü Direnişe hazır

4 aydır ücret alamıyan işçiler «gırtlaklarına kadar» borç içinde!

780 Alpağut işçisi işletme kurulalı beri, haklarını tanımıyan, ücretlerini zamanında ödemeyen yöneticilere karşı, grevden işgale kadar her türlü direniş yollarını denemiştir. Şu sıralarda son işgal sırasında imzalanan toplu sözleşmeye rağmen, dört aylık ücretlerini alamadıkları için yeni direniş biçimleri düşünüyorlar.

Her türlü işçi köylü hareketinin yanında ve içinde yer alan **«İŞÇİ - KÖYLÜ»** gazetesinin bir ekibi olarak geçen hafta Alpagut'a gittik. İşçilerin sorunlarını dinledik, birlikte çözüm aradık, çeşitli ülke sorunlarını tartıştık.

Bir işçi çavuşu: **«İşçi gırtlağına kadar borç içinde. Aç işçiye çalış diyemiyoruz ki. Üretim yarı yarıya düştü. Herşey pahalı, veresiye olunca daha pahalı oluyor.»** diye anlattı işçinin durumunu.

34 günlük işgal sırasında 840 bin lira hasılat elde eden işçiler, işletmenin ücretlerini neden ödeyemediğini de şöyle açıklıyorlar: **«Aslında işletmenin zarar etmediği bizim tecrübelerimizle ortaya çıkmıştır. Fakat kazanılan parayla vilâyet başka işlerini görüyor. Valinin milletvekillerine çektiği ziyafetler karşılanıyor.»**

Alpagut İşçileri haklarını alacaktır!

Görüştüğümüz bütün işçiler çok borçlandıklarını açıkladılar. Paralarını normal zamanında alsalar, hem daha ucuza alışveriş edebileceklerini, hem de daha iktisatlı davranabileceklerini bildirdiler. Yetkililerden kimsenin kendilerine ilgi göstermediğinde hem fikirler. Bir işçi: «Valisi de mebusu da ... tıların yapılmadığını, yapılmasının iyi olacağını söylüyorlar. İşçiler bu yüzden haklı olarak güvensizliğe düşüyorlar. **«Sendikacılar da bizi uyutuyor»** diyenler var.

İşçiler arasında daha ileri mücadele aşamasını kavrayanlara rastladık. Yaşlı bir işçi şöyle konuştu: **«Ücretler alabildiğine düşük, ben 14 liradan işe başladım. Hazır paramızı alamadığımız için ücretlerle uğraşamıyoruz. Ben isterdim ki, hakkımızı vermeyen iktidarı başımızdan atalım. Bizim haklarımızı vermeyenlerin ardından gidersek elbette onlar haklarımızı vermemeye devam e-**

DÂVÂCIYIZ

Köylü kısmı şehre en çok ne sebeple iner? Gezmek için mi? Doktor, ilâç için mi? Mal alıp satmak için mi? Hiç birisi için değil, dâva için, dâva... Köylü kısmının derdi, çilesi nasıl eksilmek bilmiyorsa, dâvası da öyledir. Ya dâvalıdır, ya da dâvacı köy insanı.

Eskilerde; «Dâvacısı kadı olanın yardımcısı Allah olsun.» **derlerdi. Şimdilerde bu sözü** «Dâvacısı ağa olanın, bey olanın yardımcısı Allah olsun.» **diye söylemek lâzım. Çünkü dâva toprak dâvası, mal dâvası, dâvacı ya da dâvalı ağa ise, bey ise, yandı köylü. Uğraş Allah uğraş; elindekini avucundakini harcar bitirir de ömrü vefa etmez, dâva oğullarına, torunlarına kalır. Nedendir bu? Çünkü** «Akçesi bol olanın kolu uzundur.» **Köylü kısmının ise akçesi azdır...**

İşte Silivri'nin Değirmenköy'ü halkı. Yıllar yılı, Beylere kaptırdıkları topraklarını geri almak için uğraşmışlar boşuna. Bakmışlar ki: Mazlumun ahı yerde kalıyor. Bıçak da kemiğe dayandı. «Biz yıllardan beri kanun yollarından yürüdük. Fakat kanun hep beylerin tarafına işledi...» **deyip, girmişler eski topraklarına, girmişler de bir güzel de sürmüşler bile.** «Beyin kolu uzunsa, bizler de çokluğuz, bundan böyle dâvacı o olsun» **diyerek, ağaya tapulu toprağını bırakıp, onun haksız yere yıllardır sürdüğü 5 bin dönümü işgal etmişler. Etmişler ya patırtısı, gürültüsü yeri, göğü tutmuş. Bir feryat bir kıyamet ki sormayın... Toprakların üstünden uçan uçaklar, manga manga askerler köyün üstüne bindirmiş.**

«Ne oluyor, harp mi var, yurda gâvur mu girdi?» **demiş Değirmenköy'lüler.** Sonra da sormuşlar: «Ağa yıllar yılı hakkı olmayan bu toprakları sürüp dururken niçin "dur„ diyen çıkmadı?»

ALİ EMMİ DEDİ Kİ...

Bu nasıl iştir ki, köylü parasını verecek, 12 bin dönüm yeri alacak, hâlâ vergisini vermeye de devam edecek, fakat ağa kendi 12 bin dönümünü az bulup, köylününkinin 15 binini de iç edecek. Hani «Köylü efendimiz» idi. Bunlar köylüyü efendi değil de saf olarak bellemişler. Alışmışlar ensesine vurup lokmasını almaya, şimdi köylü birlik olup «VERMEM» deyince şaşırıyorlar. Sade şaşırsalar bu halk düşmanları, bu haram yemeye, milleti sömürmeye alışmış insan kılıklılar gene iyi. Milletin askerini, jandarmasını, milletin hasına, efendisine karşı çıkarıyorlar.

Peki, sopa ile, mahpusluk ile göz dağı vererek köylünün hakkını almasına mâni olabilecekler mi? Asla.

Köylü, çoğu yerde hakkını yedirmemeyi ve haksıza karşı direnmeyi, Anayasının kendisine verdiği hakları kullanmayı bir güzel öğrenmiştir. Yürüyüşler yapacaktır, toplantılar yapacaktır, yazacaktır, çizecektir ve tüm bu işleri yaparken bütün yurtseverlerin, devrimcilerin kendisini desteklediğine inanacaktır.

Nitekim devrimci, işçinin köylünün dâvasını kendi dâvaları, memleketimizin dâvası olarak bellemiş gençler koşmuşlar köylülerin imdadına... Koşmuşlar da dikilmişler haksızın, haksızlığın karşısına. «Böyleyken böyle» diye anlatmışlar kimlerin köylüleri soyduğunu, kimlerin askerle köylüyü karşı karşıya getirdiğini.

Kalın sağlıcakla.

Değirmenköylülerin mücadelesi tüm yurtseverlerindir!

(Baştarafı 1. nci sayfada)

nümünün ekilmesini engelliyorlar. Köylülere karşı kaba kuvvet bile kullanılıyor. İhtiyar Salih Ediz amca bu konuda şunları söylemiştir:

«İkinci Dünya Savaşı yıllarındaydık. Eli silâh tutacak gençlerimiz askere alınmıştı. Köyde, sadece kadınlar, yaşlılar ve çocuklar kalmışlardı. Ağalar, bugün sahip çıktıkları topraklarımıza silâhlı fedailer yerleştirdiler, kimseyi yaklaştırmadılar. Yaklaşmak isteyen kadınlarımızı, çocuklarımızı dövdüler. Bu yollarla ele geçirdiler topraklarımızı...»

DP İKTİDARININ DESTEĞİYLE MAHKEMEYİ

ya itiraf ettirdiler. Yine gençler, mehmetçikle köylüyü karşı karşıya getirmeye çalışan, millîci güçleri birbirine kırdırmak isteyen işbirlikçi iktidarın oyununa gelmediler; köylülerle askerlerin dövüşmesinin ancak emperyalizmin toprak ağalarının, işbirlikçi işadamlarının işine yarıyacağını, askerlerin düşmanımız olmadığını, hattâ millî kurtuluş mücadelemizde yanımızda olacaklarını köylülere anlattılar.

TEPEMİZDE ASKLRÎ KEŞİF UÇAKLARI

12 Kasım. Çarşamba. Köylüler, topraklarından tamamen çıkıp köylerine dönmüşlerdir. Öfkeli ve kararlı

BİR KOYLÜ VE İKİ DEVRİMCİ GENÇ TUTUKLANIYOR

O gün, askerlerin topraklardan çekildiği haberini duyarak durumu görmeğe giden köylü Ali Aslantürk ile devrimci gençlerden Namık Kemal Boya ve Muzaffer Oruçoğlu yakalanıp Çorlu'ya götürülüyor ve tutuklanıyorlar. Ali Aslantürk'ün babası İstiklâl Savaşından madalya almış ihtiyar bir gazidir. Ve oğlu babasının kurtardığı bu topraklara ve üstelik kendinin olan topraklara sahip çıkmak istediği için cezaevindedir.

DEĞİRMENKÖY'LÜLERIN TOPRAK MÜCADELESİ

MEHMET ile TANJU

Fabrika

— 1 —

Fabrika bahçesinin önünde bütün işçiler toplanmışlar. Mehmet'le Hüseyin'i bekliyorlar. Patronla yapılan görüşmelere temsilci olarak Mehmet'i gönderdiler. Bu görüşmeden sonra sendikanın grev kararı alıp almayacağı belli olacak. Sendikanın başkanı da bir işçi. Adı Hüseyin. Mehmet'le Hüseyin şu anda patronla görüşüyorlar. İşçiler sık sık birbirlerine sigara uzatıyorlar, sonra dolaşarak konuşuyorlar.

— Hakkımızı alabilecek miyiz acaba?

— İki kuruşluk zamla hakkımızı mı aldığımızı sanıyorsun?

— Hiç işte! Biraz daha kırıntı atacaklar önümüze.

— Sonuna kadar direnirsek yenilmeyiz.

— Ya işten atarlarsa, aç kalırsak?

— Ne açlığı be, tokluğu ne zaman gördün ki!

Bu konuşmalar böylece sürüp gidiyor. İşçiler, yıllarca süren sömürülmelerinin, ezilmelerinin yavaş yavaş bilincine varıyorlar. Onların beyninde yeni, yepyeni bir ateş yanıyor şimdi. İşçi sınıfı bilincinin ateşi bu.

Hafiften bir yağmur başlıyor. İşçilerin tulumları yağ içinde. Yağ lekelerinin üzerine düşen yağmur damlaları, bir yılan gibi kayıyor, toprağa düşüyor. İşçiler fabrikanın bir köşesinde öbür köşesine gidip geliyorlar. İşçi Cemal fabrikaya yeni gelmiş olan bir işçiyle duvarın kenarında konuşuyor.

— Ücretlerin artmasıyla sömürülmekten kurtuluyor muyuz? Yo? Bu da bir teselli işte. Elbette ücretlerimizi arttırmak için mücadele etmeliyiz ama bununla yetinmemeliyiz. Biz işçi sınıfıyız. Bizim sınıf olarak görevimiz var. Amerikalı sömürücülere karşı milletçe verilen savaşa katılmak zorundayız. Bunu yapmadıkça, patronların en büyüğünü tepelemedikçe bizim için sömürüden kurturmak imkânsızdır. Onun için bu yolda mücadele etmeliyiz arkadaş. Önce işçiler olarak uyanmalı ve örgütlenmeliyiz.

Yeni gelen işçi durmadan başını sallıyor. Genç bir çocuk bu. Cemal'e doğru kaldırıyor başını,

— Doğru abi, diyor, biz bir sınıfız, sömürürenler başka bir sınıf.

Karadenizli işçi Hüsnü usta arkadaşlarını başına toplamış anlatıyor. «Ah ulan» diyor.

— Köydeki tabancam olacak, kiraz tanesini koyacaksun, aha oraya, saniyede işi tamam, çekirdeğünü bir gün ararsın. Niye Amerikandan silâh alıyoruz anlamıyorum arkadaşlar. Kur bir fabrika, yap kendi silâhını, silah kutsaldır be? Ben kendi silâhımı kendim yaptım. Kız gibi hem de. Mermisini de yaptım.

Araya Şefik giriyor. Bıyığı yeni terlemiş bir doğulu. Güçlü kuvvetli bir genç. Fabrikaya geleli bir yıl oldu olmadı. Yumruğunu kaldırıp fabrikanın duvarına vuruyor,

— Yapma be Hüsnü abi, sahiden öyle mi bu iş? Biz silâhımızı da Amerikan gavurundan mı alıyoruz? Yuh olsun bize be. Silâh avrat gibi bir şey, nasıl yabancı eli, gavur eli değer ona.

Enver amca «ne sandın» diyor.

— Ne sandın, gavur seni bir kere bağlıyor, borç vererek, sonra da istediğini yapıyor. Ayağındaki donu bile alıp götürüyor. Bak, İşçi - Köylü gazetesinde hepsini anlatıyor bunların.

Şefik kızgın. Her tarafı titriyor heyecandan. Dokunsan, kızgınlıktan ağlayacak. O istiyor ki, hür olarak yaşasın. Bütün gün fabrikada çalışarak, terini dökerek yarattığı mal Amerikalılara ve işbirlikçi patronlara gidiyorsa, ve işçi aç kalıyor, çocuklarını doyuramıyorsa, hür değildir? Efendim bakkalda her şey satılıyor. Kimse de onları almanızı önlemiyor, işte hürriyet budur der, bazı beyler. Ama gel gör ki, satılan şeyi alacak para yoksa yine hür değilsin. Şefik uzaklara bakıyor, gözleri durgun. Bir sürü şey geçiyor kafasından, artık herşeyi anlayabiliyor yavaş yavaş, önünden bir sis perdesi kalkıyor sanki.

Fabrikada makinalar çalışıyor. Makinaların o gürültülü, boğuk sesi çınlatıyor ortalığı. İşçiler makinaların gürültüsünü bir çocuk ağlaması gibi düşünüyorlar. Bütün sömürü bu makinalara, üretim vasıtalarına patronların sahip olmasından ileri geliyor. Makinayı çalıştıran, üretimi yapan işçi, ama malın sahibi patron.

İşçiler, yağmurun altında dolaşıyorlar. Birazdan Mehmet'le Hüseyin gelecekler. Bakalım ne oldu.

---

tutmuyor bizi, çünkü rahatları yerinde.» diye anlattı.

Kendi mücadelelerinden başka hiçbir gücün sorunlarını çözemediğini görerek, sürekli mücadele vermiş Alpagut işçisi; «Zora gelmeden para vermiyorlar», «Geçen ramazanda 15 gün grev yaparak alabildik birikmiş paramızı» diyor.

Bütün işçiler işletmenin Türkiye Kömür İşletmeleri (TKİ) ne devrini istiyorlar. Valinin birkaç defa söz vermesine rağmen, bunun bir oyalamadan ileri gitmediği, yetkililerin işi ciddiye almadığı kanısı yaygın. Önce «seçim olsun», sonra demişler, sonra «hükümet kurulsun» demişler. «Bize ne hükümetten!» diyor işçiler.

Sendikacılar da (TKİ) ye devir için çaba harcıyorlar. Sık sık Çorum'a, Ankara'ya gidip geliyorlarmış. Biz oradayken, gene böyle bir görüşmeden dönmüşlerdi. Son görüşmeden ümitli idiler. 20 Kasımda Vilâyet Meclisinin bunu görüşeceğini söylediler. Hatta yetkilileri karar üstündeyken kızıdırmamak için Sendika Sekreteri Mustafa Çoşkun, «Biz yöneticilerden memnunuz...» bile dedi. Bunu işçilere sorduk, «o memnun olabilir, biz memnun değiliz.» dediler. Daha sonra konuştuğumuz, Sendikanın bölge temsilcisi Mehmet Kocatüfek, «Bileğimizin hakkıyla aldığımız ve alacağımız hakları onların bir lütfu derecesine düşürmeyiz» diyerek, sekreterin söylediklerinin «tecrübesizlikten» olduğunu belirtti.

Mehmet Kocatüfek çalışkan ve zeki bir sendikacı, «biz istemesek kaldıramazlardı» diye anlattı. «Çevre köylerin halkını çoluk çocuk, genç ihtiyar yardıma çağıracaktık, gelecekleṙdi de..» Mücadelenin yalnız ücretleri almak meselesi olmadığını, köylüler ve işçiler arasındaki dayanışmanın zorunluğunu ortaya koydu. «TKİ de aynı şeyi yaparsa» dedik.«Ona da karşı durur, mücadele ederiz.» diye açıkladık. Mücadelerini desteklediği için İşçi - Köylü gazetesine teşekkür etti.

Sendikacıların, işçilerin mücadele hedeflerini kavramalarını ve işçi birliğinin sağlamlaşmasını geciktiren önemli bir kusurları var: İşçilere durum ve yaptıkları görüşmeler hakkında bilgi vermiyorlar. Onlarla tartışmıyorlar. İşçiler böyle toplanderler.»

Ayrılmak icin kömür kamyonlarının dolmasını beklerken işçi arkadaslarla Amerikan emperyalizminden, genclik hareketlerinden, iktidarın isbirlikci olduğundan, kurtulus caresinin işçi - köylü ve bütün yurtseverler dayanısması olduğundan söz ediyoruz. Onlar, isletmede dönen oyunları anlatıyorlar.

Kömürün tonu burada 110 lira. Corumlu 5.10 zengin daha önceden isletmeye 100-200 bin lira yatırıp cıkmamıs kömürü satın alıyorlar. Oturdukları yerden büyük kârlarla bunu nakliyecilere devrediyorlar parça parça. Onlar da o zengin namına kömürü buradan alıp sehre götürüyorlar. Kömürün tonu sehirde 210-230 lira. Fakir vatandas da alabiliyor. Onu da, bulabilirse.»

Alpagut'ta herkes yeni direnisler düsünüyor. Cok kısa zamanda mesele çözümlenmezse, direnişlerin en sertini uygulamak icin bir kişinin öne cıkıp yürümesi yetecektir. Herkes bu isarete bakıyor. «Haydin» diyecek bir sese kulak veriyor. Ve Alpagut işçileri ücretlerini aldıktan sonra da durmayacaklar. Mücadele icinde öğrendiklerine yenilerini katarak, Türkiye'nn işbirlikçilerden temizlenmesi yolunda İşçi - Köylü mücadelesinin tecrübeli neferleri olarak yiğit adımlar atacaklardır.

Son aldığımız bilgilere göre Alpagut'un TKİ'ye devri konusunda bir değişiklik olmamıştır. Her an işçi direnişinin başlıyabileceği bildirilmektedir.

Armutcuk'ta

(Baştarafı 1. nci sayfada)
çer, İstihsal Başmühendisi Hasan Sarıtepe ve Zonguldak'tan gelen diğer müdür ve mühendislere ifade vermeğe zorlanmışlardır. Boykotçu işçilere birer mektup gönderilerek, ifade vermedikleri takdirde derhal işlerine son verileceği duyurulmuştur.

Kendileriyle konuştuğumuz işçiler, müdürün kendilerine zulüm yaptığını söylemişlerdir. Müdürün bazı işçileri «soruşturma» sırasında dövdüğü de söylenmektedir.

Armutçuk işçileri, İşletme Müdürlerinin baskılarından yılmıyacaklarını ve haklarını almak için bu defa topluca direnişe geçeceklerini ifade etmektedirler.

AĞALAR KAZANIYOR(!)

Yıl 1949. Ağalarla köylüler mahkemeye düşüyor. O yıllarda ise Türkiye'de ağaların, yabancılarla ortaklık kuran işadamlarının borazanı ötmektedir. Yalancı bilirkişiler tutularak, tapuda uydurmalar, kaydırmalar yapılarak DP iktidarı döneminde ağalar dâvayı kazanıyor. 27 Mayıstan sonra Esece Çiftliğine sığınan iki DP milletvekili Zekâi Ataman ve Ahmet Kaker de Yılmaz ağalara destek oluyor

DEĞİRMENKÖYLÜLER TOPRAKLARINA SAHİP ÇIKIYORLAR

Köylüler çoğalmış, nüfus üç bini aşmıştır. Topraklar yetmemektedir. Bir kısım köylülerin ise hiç toprağı yoktur, para verip aldıkları ve hâlâ vergisini ödedikleri topraklar ağanın elindedir. Bu haksızlığa daha fazla tahamül edemeyen köylüler 8 Kasım günü zaten kendilerinin olan topraklarına girerek ekmeye başlamışlardır. Derhal köylülerin karşısına silâh elde, süngüleri takılı jandarmalar çıkarılır. Köylüler süngülerin üzerine yürürler. Bir köylü omuzundan hafifçe yaralanır. Jandarmalardan bir kısmının süngüleri ellerinden alınır. Jandarmalar bozulur. Derhal askeri birliklere haber uçurulur. 65 inci Tümen, köylülerin toprağını köylülere karşı korumak üzere tam tekmil harekete geçirilir. Ve topraksız baba Hasan Kaya ile asker oğlu İlyas Kaya karşı karşıya getirilir. Köylüler askerlerle döğüşmek istemezler, geri çekilirler.

KÖYLÜ - GENÇLİK OMUZ OMUZA

11 Kasım salı günü devrimci gençler Değirmenköy'e vardıklarında toprak, askerlerin kontrolü altındaydı. Köylülerle askerler karşı karşıya bekleşiyorlardı. Bir kısım subaylar gazete muhabirlerine, tatbikata geldiklerini söylemişlerdi. Fakat köylüler başka bir yerden topraklarına girmek istediklerinde, yeniden askerleri karşılarında bulunca bu tatbikatın ne türden bir tatbikat olduğunu anladılar.

— «Demek ki bu tatbikatta düşman kuvvetlerini biz temsil ediyoruz» dediler.

Devrimci gençler köylülerle derhal sıcak bir bağ kurdular, köylülerin önünde, toprak ağasının yakını olan bir albayla tartıştılar ve bu kavgada köylülerin ve gençlerin haklı olduğunu albaaskerlerin çekilmesini beklemektedirler. Tepelerinde vızır vızır askerî keşif uçakları dolaşmaktadır. Gençlerin kendileriyle beraber olmaları morallerini yükseltmiş, bu mücadelede yalnız olmadıklarını anlamışlardır. Dağıtılan İŞÇİ - KÖYLÜ gazeteleri büyük ilgi görmüş, köylüler, gençlerden, İŞÇİ - KÖYLÜ'nün yeni sayısını çıkar çıkmaz getirmelerini istemişlerdir.

SİLİVRİ KAYMAKAMI VE JANDARMA KOMUTANI DEĞİRMENKÖY'DE

İktidar uşakları o güne kadar bir kere bile uğramadıkları Değirmenköy'e telâş içinde üşüşmeye başladılar. Öğleye doğru, gençlerle köylüler sohbet ederken Silivri kaymakamı ve jandarma komutanı geldiler.

Kaymakam gençlere: «Siz köylüleri tahrik ediyorsunuz, askerlere karşı dövüşe teşvik ediyorsunuz. Köylüler, dün vali beye kendilerini tahrik ettiğinizi söylemişler...» deyince, köylüler hep bir ağızdan gürledi: «Hayır, biz öyle bir şey demedik. Onlar bizim kardeşimizdir, bizden yanadır.»

Kaymakam köylülere hitap ederek: «Bunlar sizi tahrik için geldiler. Saflığınızdan faydalanıp sizi aldatmak istiyorlar.» Bir köylü: «Saf ne demek? Bizi ne sanıyorsunuz siz? Sesimiz çıkmıyor diye bizi eşşek mi sandınız? Saf diye eşşeklere derler?»

Kaymakam: «Sizi orduyla dövüştürmek istiyorlar.»

Köylüler: «Orduyla bizi dövüştürmek istiyenler sizsiniz, onu karşımıza siz çıkardınız. Arkadaşlarımız, ordunun bizimle beraber olduğunu söylediler.»

Kaymakam hâlâ: «Ordu Moskoftan mı gelmiştir, Yunan ordusu mudur, Bulgar mıdır?» diyerek safsata yapıyordu. Köylüler: «Biz kimiz, biz Moskof muyuz, Yunan mıyız?» diye soruyorlardı. «Ne olduğu anlaşıldı bu adamların», «buraya ağayı savunmaya gelmişler». «ağa kimbilir nasıl doyurdu ki böyle konuşuyorlar» diyorlardı.

Jandarma komutanı, gençlerden kimliklerini isterken kaymakam da gençleri açık açık tehdit etmeğe çalışıyordu: «Bu yaptıklarınızın hesabını vermeğe hazır olun.»

Gençler: «Hazırız» dediler.

Köylüler: «Kılına dokunamazsınız onların, onlar bizi yalnız bırakmadılar, biz de onları yalnız bırakmıyacağız» diye cevap verdiler.

GİTTİKÇE KIZIŞMAKTADIR

Aslantürk'ten sonra, köylü liderlerinden Ahmet Çevik, Yılmaz Öztürk, Ahmet Çiçek, Mümin Ulukan, Hafi Albayrak, Mustafa Yaman, Sıtkı Varlı, Hasan Türker, Kadri Bektaş, Bayram Kaplan, Kemâl Bozkurt, Kâmil Yaşar da tutuklanarak Çorlu cezaevine gönderilmişlerdir. Ve beş-altı köylü lideri daha tutuklama kararıyla aranmaktadır.

Silivri Kaymakamı, Jandarma Komutanı sık sık köye giderek köylülere baskı yapmakta, devrimci gençlerle aralarını borzaya çalışmakta, gençlerle konuşan köylüleri tehdit etmektedirler.

Fakat köylüler yılmamaktadır. Hızla uyanmakta, dostlarını düşmanlarını ayırdetmeye başlamaktadırlar. İşbirlikçi iktidarın sözcüleri köyde itibar bulamamaktadır. Mücadele köylüleri, kendi menfaatlerini temsil etmeyen partiler arasındaki bölünmelerden, Amerikan sömürgecileri - işbirlikçi işadamları ve toprak ağaları karşısında, MİLLÎ CEPHE'de saf tutmaya doğru yönelmiştir. Köylüler, Çorlu'daki Amerikan üssünün görevlerinden birinin de ağaları ve işbirlikçi işadamlarını korumak olduğunu anlama yolundadırlar.

«TOPLANDIK BAŞ ÇİFTÇİNİN, ATATÜRK'ÜN SESİNE.»

Köylülerle gençler arasındaki devrimci dayanışma devam etmektedir.

22 Kasım cumartesi günü Türkiye Öğretmenler Sendikası İstanbul Şubesi'nin Değirmenköy'de düzenlediği «Toprak Reformu» konulu açık oturum büyük bir ilgi ve coşkunlukla karşılanmıştır. Dönüşte, yedisinden yetmişine kadar bütün köylüler, Mustafa Kemal'in öğretmenlerini yarı yola kadar, kol kola, omuz omuza uğurladılar. Değirmenköy kırlarında, Köy Enstitüleri marşının şu sözleri dalgalanıyordu:

«Sürer eker biçeriz
güvenip özüne
Milletin her kazancı
milletin kesesine
Toplandık baş çiftçinin,
Atatürk'ün sesine.»

Bütün yurtseverler Değirmenköy'lülerin mücadelesine omuz vermelidirler.

Yaşasın Değirmenköy'lülerin mücadelesi!

Yaşasın köylüler, işçiler ve bütün yurtseverler!

İŞÇİ-KÖYLÜ POSTASI

Amerikan Bayrağına tahammülüm yok!

İşçi Köylü Gazetesine Hürmetlerimle

«Milletlerin mutluluğu, vatanın bağımsızlığı için» andiçenlerin bizlerin durumlarını yakından izlemelerini gazeteniz vasıtasıyla duyurmanızı saygılarımla arz ederim.

Şimdi size buradaki durumlardan bahsedeyim. Ben, aciz kardeşiniz, 10 yaşında fabrikaya komşu vilayetlerden işçi arandığı devrede, ilokul üçüncü sınıftan ayrılarak, ailemizle birlikte 1943 de Denizli Çağ ilçesi Süller köyünden ayrılarak Nazilliye Göçtük. Sekiz çocuklu 10 nüfuslu ailenin ilk evladıyım. 1944 senesinin 21 Haziranında işe başladım. Halende sıhatle çalışmaktayım. Askerliğimi Suriye hududunda 22 ay gümrük muhafızı olarak yaptım. Bu sırada Amerikalı subayların dört tanesi Gümrük Muhafaza 1. Tabur kendilerine hüsnü kabül göstermediklerini bahane ederek protesto mahiyetinde makamlarını terk ettiler. Yalnız bizim bölük kumandanı Yüzbaşı Saim Taygur, «arada dostluk var, ayıp olur arkadaşlar» diyerek tabur meydanında bir masaya kendilerini davet etti. Kahve ikram etti içmediler, sigara ikram etti içmediler. Kendi kahvelerini kendileri pişirdiler içtiler. Yüzbaşıma da ikram ettiler. İsminiz nedir diye Yüzbaşıma soruyorlardı. Yüzbaşımda Saim Taygur diye mukabele edince, Yüzbaşımla alay ederekten Taygır İngilizce Kaplan demektir diye gülüyorlardı. Sende yırtıcı kaplan gibisin Yüz başı diyerek istihsa ediyorlardı. Ayrılırkende kendi Amerikan sigaralarından bir paketini Yüzbaşıma bıraktılar. Ben karakol eratından olduğum için tabur karakoluna müteveccihen onlarla birlikte sınır boyunda bir yolculuk yaptım. Onlar sınırlarımızın haritalarını çıkarıyorlardı. Köy meydanında duran Amerikalı harita subayları köy sakini arap kaçakçılara iki avuçlarıyla Amerikan sigaraları dağıttılar. Bu hareketler beni çok duygulandırdı. **Amerikan bayraklarının bu gün yurdumuzda dalgalanmasına tahammülüm yok!**

Adres mahfuz

Değirmenözü köylülerinin ızdırabı

Değirmenözü köylüleri, uzun bir zamandanberi odun sıkıntısı çekmektedirler. Bir kısmının evinde yılan öldürecek çomak bile bulunmazken, karakol komutanı Ahmet Çelenk ve ona tâbi olan adamlarının yeterinden fazla odunları vardır. Halk, Orman Memurlarına varıp odun sorduğunda, «**Karakol Komutanı Ahmet Çelenk bilir**» diye ona göndermektedirler.

Karakol komutanı, «**Benim dediğimi yaparsanız, size istediğiniz yerden veririm**» diye halka baskı yapmaktadır. «**Bana tâbi olmazsanız vermem**» diye sırt çevirmektedir. Ahmet Çelenk, kendi evi ve karakol için, orman memurlarının gözü önünde yedi, sekiz kişiye odun kırdırıyor. Halka yaptığı bu zulümle kimin adamı olduğu belli oluyor. Anlaşılıyor ki, bu adam işbirlikçi iktidarın uşağıdır. Bunun sebeplerini şunlarla belirtelim:

— Bu şahıs on ay önce silâh kaçakçısı yeğeni Aslan'la birlikte bir valiz dolusu kaçak silâhları sayarken bazı kişiler tarafından görülmüşler ve görgü şahitleri bunu jandarma genel komutanlığına bildikleri hale, yine işbirlikçi iktidar bu adamı orada tutmaktadır. Görgü şahidi olan köylüler şimdi ondan odun alamamakta ve zulmünü çekmemektedirler.

—Ahmet Çelenk, aynı zamanda hayvanlarını köylülerin arazilerine sokarak, onların mahsullerini yemesine gözyumuyor. Köylüler bunu belirttiği zaman onları dövüyor.

Ayrıca, İçişleri Bakanlığından, yaptığı zulümlere karşı tebrikler aldığını belirten Ahmet Çelenk, «**Ben ne kadar zulüm yaparsam yapayım bakanlıktan tebrik geliyor.**» diyerek halkı korkutmaktadır. Buna rağmen «**Birgun zulüm duracaktır, halk zinciri kıracaktır.**»

MEVLİT KARAKAYA
Değirmenözü-KÜTAHYA

Çörek paramla İŞÇİ - KÖYLÜ alıyorum

Okuldan gelirken akşam üzeri, baktım genç ve dinamik ağabeylerim bağırıyorlar, İşçi - Köylü Gazetesi satıyorlardı. Benim de cebimde 25 kuruş vardı. Babam okula giderken gevrek parası verdi bana. Ben de parayı harcamadım. Ne zaman duydum, tüylerim diken diken oldu ve koştum aldım gazeteyi ve yolda giderken okuyordum, bir neneye rastladım. Bana sordu: **Ne gazetesi oğlum?** Dedim: **İşçi - Köylü gazetesi neneciğim!** O bana dedi ki: **Ver sen oğlum o gazeteyi bana, kaç paraysa vereyim. 25 Kuruş** dedim ve nene çıkardı parasını verdi: **Sen başka gazete al oğlum!** Neneye sordum: **Nene, sen okuma yazma biliyor musun?** Nene cevap verdi: **Okuma yazma bilmiyorum, ama benim de bir torunum var. Senin gibi ilkokula gidiyor, o bana okuyor İşçi - Köylü gazetesini. Çok beğeniyorum bu gazeteyi oğlum. Çünkü bu gazetede en doğru, bizim gibi fakir insanlar için yazılıyor ve işçilerin, köylülerin, hepimizin hakkını arayan bir gazetedir.**

Ve sonra ben koştum başka gazete almaya. Baktım ağabeylerim, yanımda çok kişi, babalarımızdan, annelerimizden, ağabeylerimizden, ablalarımızdan kapışan kapışana, İŞÇİ - KÖYLÜ gazetesini alıyorlardı. Çok da merak ettim. Dedim ki: Bravo benim ağabeylerime, çıkardınız bu gazeteyi ve tebrik ediyorum. Gazetemize abone oluyorum. Tekrar selâm ediyorum.

Genç sosyalist kardeşiniz

NAGİP GÜNAY
Gültepe/İZMİR

İnönü'ye mektup var

Rahmetli İmran Öktem'in cenazesine yapılan çirkin saldırının hemen arkasından basına yeni bir konu çıkmıştı. Kamu oyunun da yakından izlediği bu konu İsmet İnönü'nün «Kuyudan adam çıkarma» politikası idi.

Öktem'in cenaze töreninde kendisini yobazların saldırısından bir tüm generalin kurtardığı sayın İnönü, bilmiyorum tarihe ve gelecek kuşaklara bu yakınlaşmanın sorumluluğunu nasıl ödeyecektir.

Maltepe camiindeki, «Şeriat isteriz», «İslâmiyet elden gidiyor» sesleri kendisinin ektiği, 1950 den sonra da DP'nin sulayıp büyüttüğü tohumların acı meyvesidir. O tohumları sulayan bir iktidarın başı T.C. yasalarınca ölüme mahkûm ediliyor. Ölüm cezaları bir süre sonra ölünceye kadar tutuklu kalmaya, daha sonra da yaşlılık nedeniyle affa uğruyor.

Sayın İnönü, 1961 Anayasasında da dendiği gibi «Anayasa ve hukuk dışı tutum ve davranışlarıyla meşruluğunu kaybetmiş bir iktidara karşı direnme hakkını kullanarak 27 Mayıs 1960 devrimini yapan Türk halkı'na karşı «kuyudan adam çıkarma» politikanız devrimci güçlere ve halka ihanettir. T.C. yasalarının «vatana ihanet» suçu ile yargıladığı ve mahkûm ettiği Celâl Bayar'a yüce Parlâmentonun kapılarını açmak, gelecek kuşaklara karşı büyük bir sorumluluktur.

Sayın İnönü, nasıl 1945 yılında Emperyalist Amerika'yı Anadolu'ya ilk davet eden kişi olarak tarihe geçtiyseniz, 1946 da köy enstitülerini kapatıp köy çocuklarının okuma olanaklarını ellerinden aldığınız için tarihe geçtiyseniz, tek şeflik sürenizce sosyalist aydınlara her türlü işkenceyi yaptırmış bir kişi olarak tarihe geçtiyseniz, sonra da «ortanın solu»nu ortaya atıp kendinize kırk yıllık solcu süsü vererek tarihe geçtiyseniz, bugün de devrimci güçlerin ve Türk Halkı'nın 27 Mayıs 1960 da alaşağı ettiği T.C. yasalarının «Vatana ihanet» suçu ile ölüme mahkûm ettiği Celâl Bayar ve arkadaşlarını kovuldukları yere getirmek büyük bir sorumluluktur. Ve bu sorumluluğu yüklenip 27 Mayıs yaratıcılarına, Türk halkına, devrim'in «Cemal Ağa»sına ve devrim şehitlerine ihanet ettiğiniz için de tarihe geçeceksiniz Sayın İnönü.

Anayasa'yı çoğunluğa dayanarak değiştirirsiniz. Bayar ve arkadaşlarını parlâmentoya sokarsınız. Ama unutmayın, devrim şehitlerinin ve «Cemal Ağa»nın da kemiklerini sızlatırsınız. Tarihin ve halkın önünde suçluluktan kurtulamazsınız.

Geçtiğimiz hafta içinde siyasî af Cumhuriyet Senatosunda kabul edildi.

Ve «kuyudan adam çıkarma» politikanızın birinci perdesi böylece zaferle kapandı.

Önümüzdeki günler ve aylar içinde bu oyunun ikinci perdesi oynanacaktır.

KERİM UYSAL
(Şoför)

GURBET

Erdoğan Alkan

«Çorak Necit ve Yemen çöllerinde yitip giden Anadolu çocuklarının sayısı belli mi?»
Mustafa Kemal

Yiyende ortak

Türkülerimiz, ninnilerimiz atasözlerimiz gurbetle doludur. Halkın dilindeki bu gurbet yakınmaları bozuk sosyal düzenin yankısından başka bir şey değildir. Yüzyıllardır kendi halinde bırakılmıştır Anadolu insanı. Yani üretimde, ekende, biçende kendi halinde... Ama ürettiklerini elinden almak için aşarcılar, mültezimler, tahsildarlar ve toprak ağaları akbabalar gibi başlarına konmuştur. Bu gerçeği şöyle dile getirmiş Anadolu insanı:

Şalvarı şaltağ Osmanlı
Eğeri kaltağ Osmanlı
Ekende yoh, biçende yoh
Yiyende ortağ Osmanlı

Osmanlının zulmünden kurtulmak için uzak dağ köylerine yerleşmişler, kıraç toprakları mesken tutmuşlar... Bırakmış mı Osmanlı yakasını?..

Savaşları kim çıkarır, savaşan kimlerdir?..

Bu sorunun cevabını çok iyi verir Anadolu insanı. Köylerimizde tek tük kalmış yaşlılar uzun uzun düşünür de Yemen'den, Trablusgarp'tan, Cezayir'den, Şam'dan başlar anlatmaya.. Kafkaslara dek uzanır bu anılar.. Kara kalpaklı Enver Paşa'nın düşleri uğruna Kafkaslarda nice Anadolu insanı donmuştur... Geride kalanlar türkülere dökmüştür hüzünün:

Bir incecik yolum gider Yemen'e
Ilgıt ılgıt kanım damlar çimene
Ölüm varmış güzelleri sevene

İşte Budin'de ölenlere yakılan bir türkü:

Budin dedikleri Aksuyun başı
Kan ile yuğrulmuş toprağı taşı...

Cihanlar tutuştu, aklımız şaştı
Askerin yarısı hep şehit düştü...

Bumedyen'in Arap Sosyalizmini gerçekleştirmeye çalıştığı Cezayir de gurbet türkülerimize konu olmuş, nice Anadolu çocuğu sıladan uzak Cezayir topraklarında yitip gitmiştir:

Cezayir'in harmanları savrulur
Savruldukça daneleri ayrılır
Sılayı andıkça başım çevrilir...

Toprağım yok ekem, biçem

Bir avuç toprak.. çoluk çocuk ürüyor, ana toprak aynı toprak, doyurmuyor yeni doğan çocukları. Yoksulun gücü ağanın gücüne denk değil ki otursun hazine topraklarının üstüne, ya da ağanın Devletten çaldığı toprakları, yani kendisinin ekip biçtiği, ürününü ağaya verdiği toprakları işgal etsin . Carnâcar :

Yabancı malların istilâsına karşı mücadele edelim

(Baştarafı 1 nci sayfada)

Eğe Sanayii işçileri

istilâ her geçen gün ağırlaşmakta, bizi bir millet olarak, aldığı kıskaç içinde ezmektedir. Fabrikada, toprakta, ya da herhangi bir işyerinde çalışan, emeğiyle yaşamaya, geçinmeye uğraşan insanlar olarak varımız yoğumuz, yabancı şirketlerin kasasına akmakta, yurt dışına taşınmaktadır.

Bizim Mustafa Kemal Türkiyesi'nin yadigârı bir «Yerli Mallar Haftası» vardı. İkinci Dünya Savaşından sonra yurdumuzu istilâ eden emperyalizm, milli sanayimizi kurma yönündeki bütün çabalarımızı, silâh fabrikalarımızı kapatmaktan yerli gıda sanayimizi baltalamaya kadar varan bir tutumla yıkmakla yetinmedi. Türkiye'de milli olan, Milli Kurtuluş Savaşından kalan herşeyi yıkmaya çalıştı. Halkımızın milli kurtuluş bilincini, milli bir topluluk olma özlemlerini ve düşünmesini de yerle bir etmek için elinden geleni yaptı. Bugün Mustafa Kemal Türkiyesi'nin yadigârı olan Yerli Mallar Haftasının kutlanacak tarafı kalmadığı gibi, yabancı sömürücüler ve ortakları, bu haftayı da unutturmaya çalışmışlardır. Çünkü, onlar milli olan herşeyin düşmanıdırlar.

Gerçekten milli sanayimizin kurulması ve gelişmesi istenen yıllarda, Yerli Mallar Haftasını kutlamanın bir anlamı vardı. İlkokullarımızda, ortaokullarımızda yerli malı sergileri düzenlenir, yerli malı kullanmanın önemini ve gereğini anlatan konuşmalar yapılırdı.

Bugün Amerikan desteğiyle iktidar koltuğunda oturanlar, yabancı sermayedarların sömürüsünü artırmak için Amerikalılarla ortaklaşa çalışmaktadırlar. Bir avuç vurguncu hain, dışardan mal getirip halkımızı daha çok soymak için ülkemizde fabrika kurulmasını önlemektedirler. Veyahut kurulmuş fabrikaları iflâs ettirmek için ellerinden geleni yapmaktadırlar. Bunlar, parçalarını dışardan getirdikleri malları Türkiye'de birleştirip yerli malı diye yutturmak istemektedirler. Buna da Montaj Sanayii demektedirler.

Türkiye, bir zamanlar buğday ihraç eden bir ülke idi. Bugün her yıl yiyecek buğday bulamadığımız için Amerikalılara milyonlarca lira borçlanmaktayız. Tütünümüz, Amerika ve aracı tüccar yüzünden, tütün üreten insanlarımızı sömürme aracı haline gelmiştir. Fındık, incir ve üzümümüz çeşitli fiyat oyunlarıyla alıcı bulamaz hale getirilmiştir. Tabii bu yüzden üreticilerimiz ürünlerini yok pahasına aracılara kaptırmışlardır.

Ülkemize sokulan Sonora 64 denen buğday cinsi hem pamukçuluğumuzu baltalamış, hem de tahmin edilen verimi vermemiştir. Böylece dışardan elyaf almak zorunda kalmışızdır.

Zeytinyağı içine makinayağı karıştırılarak, ihracatımız baltalanmış, zeytin üreticisi büyük zararlara sürüklenmiştir. Yurda sokulan margarinler, yerli yağlarımızın yerine geçmiştir.

Ekmeğinden ilâcına kadar herşeyini dışardan almak zorunda bırakılmış bir millet olarak, emperyalizm ve ortaklarının kasasına çalışan köleler durumuna düşürüldük.

Öğreniyoruz ki, Türkiye Devrimci Gençlik Federasyonu, bu yıl Yerli Malı Haftasını, emperyalizmin yurdumuzu istilâsına karşı bir milli hareket olarak canlandırma kararındadır. Başta işçiler ve köylüler olmak üzere bütün bir millet olarak bu kararı var gücümüzle desteklemeliyiz. İşçiler ve köylüler yabancı sermaye ve şirketlere karşı yürütülecek mücadelenin en ön safında yer almalıdırlar. Yabancı sermayenin en fazla sömürdüğü, en çok baskı altında tuttuğu sınıflar, işçiler ve toprakta çalışan bütün köylü sınıflarıdır.

Arkadaş!

Yabancı sermayeye ve şirketlere karşı yürütülecek mücadeleye var gücümüzle katılalım!

Bu mücadeleyi fabrikada, toprakta, şehirde, köyde bütün emekçilere ve yurtseverlere yayalım!

yenilmiyecek!

İbrahim Kaypakkaya Kaltal'dan bildiriyor.

Kartal Ege Sanayiinde çalışan 152 işçi üç arkadaşlarının işten atılması üzerine 14 Kasımda iş bıraktılar, ve fabrikaya kimseyi sokmadılar.

Yedinci gün, işveren, fabrika müdürü Kubilây Akpınar'ın işine son vermeye, işten atılan Hüsnü Değirmenli, karısını ve baldızını işe geri almaya söz verdiği halde, işçiler anlaşmaya yanaşmadılar; bütün isteklerinin kabulünü istediler.

Sekizinci gün işçilerin karşısına iki araba toplum polisi çıkarıldı. İşçilerin istekleri kanunsuz olarak işten atılan arkadaşlarının geri alınması, işçiler üzerindeki maddi ve manevi baskıya son verilmesi, bir hırsızmış gibi üstlerinin aranmaması, sendika tüzüğünde öngörülen lokal müessesesinin tanınmasıdır.

Yani mücadelenin hedefi Anayasa'nın ve yasaların sağladığı demokratik hakları uygulatmak ve bu hakları genişletmektir.

Yine isteklerin arasında : «10 Kasım saat 9.05 de Atatürk'e saygı duruşunda bulunan işçilere Mustafa Kemal düşmanı fabrika müdürünün işten atılması» şartı vardır.

Singer, Mutlu Akü, Mazura, AEG, Eti, Bohler, Aksan, Simko, Dumeks, Silvan, Arçelik, Hisar Çelik, Türk Demir Döküm Rabak ve daha başka fabrikalardan dolmuşlar dolusu işçiler gelerek Ege işçilerine destek olmuşlardır.

İşçiler, fabrikayı korumaya gelen jandarmalara haklı olduklarını anlatarak, onları tarafsızlaştırmayı başarmışlardır. Yine işçiler, yayınladıkları bildiride Değirmenköy'lülerin toprak mücadelesinde onlarla beraber olduklarını belirtmişlerdir. «Bir avuç toprak ağasının, üç-beş vurguncu Amerikan işbirlikçisi patronun bizleri topraklarımızdan edip haklarımızın üstüne oturmasına dur diyelim.»

Bildiri şöyle bitmektedir : Amerikan emperyalizmi, işbirlikçileri ve toprak ağaları durdukça, bizim birlikte mücadelemiz devam edecektir. Çünkü onlar işçinin ve köylünün ortak düşmanlarıdırlar.

YAŞASIN İŞÇİLERİN VE KÖYLÜLERİN DEVRİMCİ BİRLİĞİ!

YAŞASIN BAĞIMSIZLIK VE DEMOKRASİ İÇİN MÜCADELE EDENLER!

Gazetemiz baskıya girerken; işverenin ve fabrika müdürünün sürekli baskı ve tehditleri, işbirlikçi iktidarın işçilerin karşısına toplum polisini çıkartması sonucu, bir kısım işçilerin işbaşı yaptıklarını öğrenmiş bulunuyoruz. Fakat mücadele bitmemiştir. Mücadele içinde gelişip olgunlaşan, önemli tecrübeler kazanan işçiler, ilerde daha bilinçli ve daha tecrübeli olarak yeniden mücadeleye girecekler ve mutlaka haklarını söke söke alacaklardır.

Aldı sazı DEVRİMÎ

Boşa zaman geçirmeyip
Sağı solu görmek gerek
Uyku ilâcı içirmeyip
Dev.Güçleri örmek gerek

Kumru gibi düşünmeden
Kötü kötü eşinmeden
Neyime gerek demeden
Eyleme tam girmek gerek

Hamur yoğuran ekmek atan
Emeğine terini katan
Yirmi dokuz gün aç yatan
Fırıncıyı bilmek gerek

Terzisinin kolu sökük
Kasabının boynu büküк
Hamalının omzu çökük
Vurguncuyu vurmak gerek

Berberin uzun sakalı
Parmağı altın tokalı
Kimdir bunların çakalı
Soyguncuyu soymak gerek

İçimizdeki gâvurlara
Dik dik duran duvarlara
Yazılar alnımızda kara
Artık karşı durmak gerek

Karşı durmak yeter mi hiç
Kovmayınan gider mi hıç
Tutup tutup etmeli linç
Hesabını sormak gerek

Toplumunun tok olduğu
Sömürgenin yok olduğu
Yüzlerin ak pak olduğu
Türkiye'yi kurmak gerek

Devrimi okudu yazdı
İrtica hortladı azdı
Suyumuz kaynadı gızdı
Soyup soyup sürmek gerek

Âşık Devrimî

Devrimci öğretmenlerin bildirisi

Amerika'nın işbirlikçisi olduğu artık bütün vatanseverlerce bilinen AP iktidarı, devrimcilere karşı yeni ve daha şiddetli baskı ve yıldırma yolları peşindedir. Köylülerin karşısına ordumuzu dikmeye çalışan, işçileri toplum polisi ile sindirme yolunu tutan, devrimci gençleri kurşunlatan iktidar, son olarak çıkardığı «Tayin ve Nakil Yönetmeliği» ile vatansever öğretmenlerimizi Bağımsızlık ve Demokrasi mücadelesinden ayırmak istemektedir. Esasen bu tür çabalar boşunadır. Bu baskılar, bir bakıma işçi ve köylü mücadelesinin her geçen gün biraz daha kitlelere mal olduğunu, saflarını çelikleştirerek işbirlikçileri korkuttuğunu ortaya koyar.

Nitekim Devrimci Öğretmenlerimiz, bu çabaların boşuna olduğunu, hiçbir baskının onları halkımızın yanında olmaktan geri durduramıyacağını açıklamışlardır.

Çarşamba, Havza, Fatsa, Lâdik, Mesudiye, Ordu, Ün-

(Devamı 4. ncü sayfada)

Uşaklar çoğaldı ekmek yetmiyor
Başımıza belâ dölümüz bizim

deyip inşaat, yol işçisi, taşçılık, hamallık yapmak için kentlere inerler... Beş altı ay çalışıp verem olma pahasına yemeden içmeden biriktirdikleri birkaç kuruşla köylerine dönüp çoluk çocuklarının urbalarını düzerler, yama yama üstüne urbalarını.. Erkek gurbet ilde taşaronların ardında dolanır durur, kadın sılada çoluk çocuğuyla, dertli başıyla yolları gözler, türküler düzer, ağıtlar yakar...

Yârim sen gideli yedi yıl oldu
Seninle gidenler sılaya döndü
Diktiğin fidanlar meyveye durdu...

Gurbet dayanılacak iş değil, değil ama ne gelir elden.. Toprağın yok, ağanın kapısında ırgatlığa bile razısın ama ağanın canı isterse... bir tütün sar, at elini kulağına, zaten bu ülkede sana kala kala türküler kalmış, bu kadarcık olsun özgürlüğünü almamışlar elinden, seslen bakalım:

Dağlar başı boran değil, kış değil
Yarden ayrılalı gönül hoş değil
Gurbet il de dayanacak iş değil

Gâvur ili

Almanya'da, Belçika'da üzgün yüzlü, sarı benizli, kara bıyıklı insanlar görürsünüz.. Bakışta bellidir bunlar. Anadolunun bahtsız insanları... Karınlarını doyurmuk, biraz para biriktirip dönüşte toprak satın almak için gâvur illerine dek gelmişlerdir. Bu kez mehter marşı çalmıyor.. Avrupada analar çocuklarının beşiğini Türk geliyor diye sallamıyorlar.. Yemen çöllerinde can verenlerin torunları Alaman illerinde bu kez... Kafası kızarsa Alman çeker vurur, hesabını soramazsın. Arabaların altında can verir, hakkını arayamazsın.. Ama onların getirdikleri döviz, ithalâtçılarımızın cüzdanlarını şişirir... kalkınıyoruz.. Ve sılada dertli ana dizlerini döver, saçlarını yolar, ağıtlar düzer:

Yine yeşillendi suların başı
Aktı da dinmiyor gözümün yaşı
Ateşe koysunlar gülmedik başı

Alaman ilinde öldü yanarım
Mavzeri asılı kaldı yanarım...

Kent yollarında zaman zaman yoksul köy delikanlıları çıkar karşınıza. İnşaatta çalışmaya geldim, iş bulamadım, bir ekmek parası ver, derler sıkıla sıkıla... Onlar köylerine döner, yenileri köyden çıkar, yoksulluk bıçak gibi keser... ve yeni gurbet türküleri yakılır...

İŞÇİ-KÖYLÜ GAZETESİ

15 günlük gazete * Sahibi ve sorumlu Yazı İşleri Müdürü: Ömer Özerturgut * Teknik Yönetim: Ezel İnanç * İdare yeri, yazışma ve abone adresi: Divanyolu Cad. 83/3 Sultanahmet - İSTANBUL. Telefon: 27 39 61 * Ankara Bürosu: Süleyman Sırrı Sokak 2/12 * Ankara Telefon: 12 74 17 * Dizgi - Tertip: Yüksel Matbaası * Baskı: Vatan Matbaası * Yıllık Abonesi: Yurt içi 6 lira, Avrupa uçak posta 30 lira. İlân: Santimi 20 lira * Yayın ilânları % 50 indirimlidir.

Sanat okulları boykotu haklıdır

(Baştarafı 1. sayfada)

kına duyurdu. Sanat okulları boykotunun temelinde yalnız bozuk teknik eğitim değil, Türkiye'nin gittikçe yabancı egemenliğine bırakılması yatmaktadır. Türkiye'yi yöneten iktidarlar, yabancı sermayeye tam bir hâkimiyet sağlamışlar, millî sanayinin ülke çapında yaygınlaşmasını önlemişlerdir. Bunun sonucu yabancıya bağımlı montaj sanayii alabildiğine gelişmiştir. Bilindiği gibi montaj sanayii kalifiye, yaratıcı iş-gücüne, teknik elemana değil, tekniker öğrencilerin deyimi ile «civata sıkıcı» işçiye ihtiyaç gösterir. Tekniker okullarına vurulan darbe, köy enstitülerinin kapatılması, son olarak sanat okulu boykotlarına ve taleplerine karşı işbirlikçi iktidarların vurduğu darbe, ve adım adım kalifiye teknik elemanların tasfiyesi, ülkeyi saran dışa bağımlı montaj sanayiinin gün geçtikçe gelişmesi ile yakından ilgilidir.

Sanat okullu kardeşler; sanat okuluna evlâtlarını meslek sahibi olsun, hayatını kurtarsın dye gönderen işçi - köylü - esnaf - memur veliler;

Haklarınızı almak için girdiğiniz mücadele uzun vadeli, halkımızın kurtulup, ülke çapında yabancı egemenliğinin yok edilip, halkın millî iktidarının millî sanayii ülke çapında kuracağı millî - demokratik mücadele ile yakından ilgilidir. Çocuklarımızı böylesine bozuk, böylesine halk düşmanı bir eğitim düzeninin çarkından kurtarmak için, onları oturlu, halkına yararlı birer teknik eleman yapmak için ülke çapındaki millî - demokratik kavgaya karınca kararınca katılalım. Bu mücadelenin bayraktarlığını yapan İşçi - Köylü ile bağ kurup, işçi - köylü hareketlerinin yayılmasına yardımcı olalım. Bizi karanlığa boğanlarla, yabancı sermaye savunucularıyla, banka ve ticaret dalaverelerini yürütenlerle bağlarımızı koparıp, halkın kurtuluşu için savaşan devrimci gençlik, devrimci dergi, gazetelerle omuzdaş olalım. Ve hep birlikte mücadelemizi başarıya

AZİZNAME

Ağanın Destanı

Yol keserken dağdan indi daltaban,
Ağa oldu şimdi koltuk beğenmez!
Ziyafette çanakları yalayan,
Karttır diye körpe tavuk beğenmez!

Kalıbına bakıp sanma özü var,
Ne dili, ne sazı, ne de sözü var...
Yoksul halkın ekmeğinde gözü var,
Onun için kanun, hukuk beğenmez!

Anlaşılmaz, arı soksun dilini,
Söyler durur, kıra kıra belini...
Başta külâh, saklıyorken kelini,
Kel başına şimdi kavuk beğenmez!

Şimdi bize akıl veren şu herif,
Direk derdi görse eğer bir elif..,
Bir muvafık, bir bakarsın muhalif,
Meclislerde bugün nutuk beğenmez!

Kalpazanın düzelmezken ayarı,
Hırsızlıkta yokken onun uyarı,
Eğri diye beğenmiyor hıyarı,
Fırak giyer şimdi kuyruk beğenmez!

Hazinevi, halkı soyan eşkıya,

Çelik Halat işçileri işbirlikçi patrona karşı yiğitçe direniyor!

11 Kasım gecesi Çelik-Halat fabrikasının 185 işçisi direnişe geçmişlerdir. İşçiler ayrılmaz bir bütün halinde. «bizim birliğimizi kimse bozamaz» demektedirler.

İşçiden yana devrimci gençler ve İzmit bölgesindeki tüm yurtseverler, işçinin yanında ve işçiyle beraberdirler. İşçinin arasına dağılmışlar, dertlerini dinlemişler ve onlara çözüm yolları getirmişlerdir.

İşçiler, direnme nedenlerini yayınladıkları bir bildiride şu şekilde sıralamışlardır:

1 — İşveren bir bildirimde bulunarak 20 arkadaşımızı verimsiz çalışmakla suçlamış, ikisini işten çıkartmıştır.

2 — İşveren ücret ayarlaması yapacağını, prim sistemi uygulayarak verime göre ücret dağıtacağını söylemiş ve sözleşmeye aykırı davranmıştır.

3 — Yönetmelik devamlı şekilde uygulanmış ve suçlu, ya da suçsuz olduklarına bakmadan arkadaşlarımızın yevmiyeleri kesilmiştir.

4 — İşveren, bayramlarda arkadaşlarımızı zorla çalıştırmak istemiş ve baskı yapmıştır. Anayasa'nın 42 maddesine göre angarya yasaktır.

4 — Fabrika dışında işverenle tartıştığı için İbrahim Aydın arkadaşımız işten çıkarılmıştır.

Fabrikanın önünde toplu halde

Bildiri, KAHROLSUN İŞBİRLİKÇİ PATRONLAR — YAŞASIN TAM BAĞIMSIZ VE GERÇEKTEN DEMOKRATİK TÜRKİYE, diye bitmektedir.

Diğer taraftan patron, noter vasıtasiyle Maden - İş Sendikasına bir ihtarname çekmiştir. İhtarnameye sendika yetkilileri **«isteklerini işçiye bildirmesi»** cevabını vermişlerdir.

Haklarını korumak için işçiler Hisar Döküm Fabrikasını işgal ettiler

Fahri Aral bildiriyor:

Geçtiğimiz hafta Çayıro va Hisar Demir Döküm işçileri yiğitçe bir direnişe geçtiler.

Arkadaşları Adem Türk'ün işten atılması üzerine, fabrikaların kapılarını kaynaklayıp, işgal ettiler. Patron Şevket Camsel'in hiç bir sebep göstermeden yapmış olduğu bu harekete karşılık, işçilerin başlattığı direniş devam etmektedir. Fabrikanın önünü **«Emeğe saygı yok mu?», «Köle değil işçiyiz», «İş emniyeti istiyoruz»** gibi pankartlarla donatan Hisar Döküm işçileri o civardaki işçi kardeşlerinin de dayanışmasını sağlamaktadır. Önceki cumartesi günü Kartal'da bir haftadır direnen Ege Sanayi işçilerinin 50 kişilik bir grupla Hisar döküm fabrikasının önüne gelerek sevgi tezahüratı yapmaları ve onlara İŞÇİ-KÖYLÜ gazetesini ulaştırmaları, işbirlikçi patronu fena halde ürkütmüştür.

Bu da göstermektedir ki, işbirlikçi patronların en fazla korktukları şey işçilerin birliği ve dayanışmasıdır.

Çelik - Halat İşçileri halay çekiyor!

Aydın din adamına Sorular

Soru: Sizce din istismarının nedenleri nedir? Ve İslâm dini istismara müsait bir din midir?

Cevap: Bugün için din is... nalar hariç, diğerleri gene ve kutsi vazifelerini satıldıklarından dolayı ağaların ve kaba kuvvetin tesiri altında kötüye kullanmaktadırlar.

Yaşasın Milli Kurtuluş Savaşları

Doç Dr. Türkkaya Ataöv

50.000'in üstünde tirajlı İşçi - Köylü gazetesi emekten yana olanların yıllardır çıkarmak istedikleri bir yayındı. Aydınlık ve Türk Solu adlı dergilerin çevresindekiler başardılar bu işi... Bu sayıdan başlıyarak «Dünyada Neler Oluyor?» başlığı altında başka ülkelerde olanları özetlemeğe —imkân oldukça da resimle süslemeğe— çalışacağım.

★

Son on-beş gün içinde tam üç ülke (Vietnam, Libya ve Bolivya) Amerikalı sömürgecilere kapıyı gösterdi...

VİETNAM: Defol Amerikalı!

Amerika Vietnam'da yenildi; çıkmağa hazırlanıyor. «Asya'nın bir ucunda biz, bir ucunda Vietnam; ondan bize ne?» diyemeyiz, demedik de. Evimize "misafirim" diye bir adam gelse, sonra işitsek ki, bu adam girdiği başka evleri soyup soğana çevirmiş, ırz düşmanlığı yapmış, ev sahibini öldürmüş, bir daha gelişinde açar mıyız kapıyı? Köşeden daha burnu görünürse basmaz mıyız sopayı? Amerikan gâvurunun Vietnam'da ne haltlar ettiği bizi öyle bir ilgilendirir ki. Kadın, çocuk demeyip meydan ateşinde yaktılar, potinleriyle bastırıp suda boğdular, bedenlerine âlet takıp "Zito Venizelos" misillû bağırtmak istediler, yasaklanmış silâhlarla tanınmaz hâle soktular yüzlerini. Bilmeliyiz bunları. Vietnamlıların üstüne önce Fransızı sürdüklerini, Fransızın savaş masraflarının % 78 ini Amerikan Hükûmetinin verdiğinin Fransız Meclisinde açıklandığını da bilmeliyiz. Fransız dize gelince, bu kez Amerika'nın kendi paçalarını sıvamak zorunda kaldığını da. Japon faşistleriyle işbirliği yapmış olanları Akdeniz kıyılarındaki eğlence ve sefahat merkezlerinden alıp tahtlara oturttular, kendi seçtikleri adamları başbakan diye yanlarına kattılar. **New York Times** adlı Amerikan gazetesi daha 12 Şubat 1950'de Vietnam ve çevresi için «büyük kumar oynamağa değer» diye yazıyordu. Bu oyununa karşı duranlara da türlü adlar takmaktaydı. Birkaç yüzyıl önce, Amerikan milleti de İngilizlere karşı bağımsızlık savaşını yürütürken onlara da «haydut» diyenler çıkmıştı. Amerika bağımsızlık istiyorlar diye, dörtyüz bin sivil Vietnamlıyı öldürttü, bir o kadarını da esir kamplarında çürüttü, bir milyona yakın insana işkence etti, kendinin de imzaladığı devletler hukuku andlaşmaları; esire, sivile dokunulmayacağını apaçık yazarken, Amerikan emperyalizminin saldırgan askerleri esirlerin kulaklarını kesip duvarlara astı, sevgililerine yolladı... İşte, son on-beş gün içinde Amerika pes etti; «kazanamıyacağım bu savaşı» dedi. Dâvut Câlud'u yendi gene. Koca bir korsan gemisi battı Vietnam limanlarında.

LİBYA: Defol Amerikalı!

Afrika'nın kuzeyinde Libya diye bir krallık vardı. Hani Trablusgarb derlerdi önceleri. İşte, orası «Libya Arap Cumhuriyeti» adını aldı. Ve Cumhuriyetin ilk işi, yabancı üsleri kapatma adımını atmak oldu. Gökte düğün var deyince merdiven kurmağa kalkan, eğlencesini seven bir kralları vardı, onu uzaklaştırdılar. Babası ölünce taht'a geçmeyi tasarlayan şehzadeleri vardı; Kurmay Başkanı ve fişçi-başı Emniyet Müdürüyle birlikte alıkoy-

Oldu bugün başımıza evliya...
Güç mü yeter karşısında durmaya?
Kendi sözü... Başka buyruk beğenmez!

Kazanmışsın, hakkım deyip vermesen,
Zorla alır alikıran başkesen...
Çok söylendi, ama söyle bir de sen,
Sözün gelir abuk-sabuk, beğenmez!

AZİZ NESİN

Amerikalılar Aya nasıl gittiler?

(Baştarafı 1 nci sayfada)

bakımdan sömürme mekanizmasının baş temsilcisidir. Amerika, dünyada bizim gibi birçok ülkelerin madenlerini, petrolünü, insangücünü, akla gelen ve gelmiyen bütün değerlerini, kendi menfaati için, bu ülkelerin halklarının sefaleti pahasına kullanan bir devlettir.

Kendimize pay biçelim: Her gün soframıza gelen buğdaydan, yollarımızda yürüyen kamyonlara kadar herşeyi, büyük paralar karşılığı Amerika'dan satın almaktayız. Amerika, buğday üretmemizi, makine yapmamızı, çeşitli yollardan önlemektedir. Kurulmuş çoğunluk fabrikalarımızı ise, ya doğrudan doğruya; ya da memleketimizi onlara peşkeş çeken bir kaç hain vasıtasiyle Amerika çalıştırmaktadır. Bu hainlerin imzalattığı ikili anlaşmalar sayesinde madenlerimizin, petrolümüzün gelirleri Amerikaya akıp gitmektedir. Gene bu tür yollardan ordumuzun silâhını Amerika'dan almaya mecbur edilmişizdir. Tabii bir savaş durumunda Amerika ordumuzu ve topraklarımızı kendi çıkarları için kullanmak istiyecektir. Şimdiden kullanmaya çalışmaktadır. İşçimizin, köylümüzün, memurumuzun verdiği vergiler onların ülkemizdeki ortaklarına kredi diye verilmekte, yapılan ve dışardan gelen malları alırken, kendi paramızla bir kere daha kazıklanmaktayız. Her yıl memleketimiz soktuğu şirketleri ve işbirlikçileri vasıtasıyla Ameria, milyarlarca lirayı alıp gitmektedir.

Köylüyü dar zamanlarda aşırı faizlerle borçlandıran, sonra ürününe, toprağına haciz koyduran tefeciler ve ağalar da Amerikanın adamlarıdır. lar. Amerika'nın desteklediği bankalar, köylüye değil, bunlara kredi verir. Tabii bu dolaptan en büyük payı da Amerika alır.

Yukarıda anlatılan oyunlar daha bir çok geri kalmış ülkede oynanmaktadır. Eh böyle olunca da Amerika tabii zengin olur. Aya adam göndermek için bütçemizin onlarca katı paraları, yüz milyarlarca lirayı harcar durur da kılı bile kıpırdamaz.

Peki, ya akıl? Akıl kimin?

İki güne bir gazeteler yazar durur. Amerika'daki Türk bilginleri şöyle yaptı, böyle yaptı diye. Amerika maddi kaynaklarımız gibi, aklımızı da çeşitli yollardan kendi menfaati için kullanmaktadır. Yüzbinlerce lira harcıyarak yetiştirdiğimiz bilim adamlarımıza bedavadan sahip çıkmaktadır. Daha bizim gibi nice geri kalmış ülkenin bilginleri bugün, Amerikalıları aya göndermek için çaba harcamaktadırlar.

Para ve akıl bizden ve bizim gibi ülkelerden, Ay'a giden Amerika...

Biz, işçiler, köylüler, bütün millet Amerika'nın karşısına dikilip değerlerimize sahip çıkalım, bizim gibi ülkelerin halkları sürüp çıkarsınlar, gene aya gidebilecekler mi bakalım?

ulaştıralım.

Selâm size sanat okullu kardeşler,

Selâm size çocuklarının mücadelesine destek olan veliler!

İŞÇİ - KÖYLÜ

★

«AP bir menfaat şebekesidir»

Gazetemizin çıkışından beri ileri sürdüğü bir gerçek vardır: AP. Amerika'nın ülkemizdeki işbirlikçileri ile toprak ağaları ve tefecilerin, vurguncuların partisidir. Sahte seçimlerle iktidara gelerek işçimizin, köylümüzün yoksul kalması pahasına, ülkemizi Amerikalılara peşkeş çekmektedir. Halkımızın değil, halk düşmanlarının menfaatlerini korumaktadır.

İşte bu gerçekler, son zamanlarda, parti içindeki hizipleşme sonucu, bir AP li tarafından itiraf edilmiştir. Bakınız, eski AP grup başkanvekili Ethem Kılıçoğlu ne diyor:

«Şimdi birtakım gerçekleri söyledin mi komünist olursun bu ülkede. Muayyen bazı insanları zengin etmek için kurulmuş şebekeler var. Dört beş yılda 40-50 milyon kazanan insanlar var. Kotaları inceleyin, bilinen bazı şirketlerin altını kazıyın, çıkar isimleri bir bir. Bir fındık mevzuu var Giresun'da. Üç kardeş, her biri bir partiden... Bir demir işi var. Bir gübre sanayii meselesi var.»

«Cam kırılır, camın kırıldığını ben de söylerim, Brejnev de söyler. Komünist mi olduk biz? Bakın, bir örnek daha vereyim: Sosyal meskenler nerede yapılacaktı? İzmir'de, İstanbul'da, gecekondu bölgelerinde... Bazı arkadaşlar bölgelerinde yaptırdılar. AP il ve ilçe başkanlarına ve üyelerine verdiler. Listesi var bunun bende.»

Ethem Kılıçoğlu, bu sözleri ister, AP nin bulaştığı ve yönettiği kirli menfaat oyunlarından tiksindiği için, isterse kendilerini önemli mevkilerinden uzaklaştıranra kızarak söylemiş olsun, AP hakkında yazdıklarımızı doğrulamaktan ötede bir anlam taşımaz.

tismarının nedenleri kişisel çıkarlar ve şahsi menfaatlerin müdafaa edilmesidir.

Soru: Din adamının halk içinde görevi ne olmalıdır?

Cevap: Din adamının başlıca vazifesi: toplumu daima cehaletten, fakirlikten, hastalıktan ve kölelikten uzak kalıp, kendi kişiliklerini ve benliklerini korumaları hususunda gereken sade fikirleri vermesiyle halka her yönden örnek olmalıdır. Bugün için din adamlarımız bu görevlerini yapıyorlar mı? Maalesef, bugün için, din adamlarımız pek az müstes.

Bunların hepsi bilmektedirler ki, islâm kendisine hurafe, batılı sokan sahtekârları asla kabul etmez. Şayet islâm hakim olsa, ilk iş olarak insanlığa sunulan gerçekleri tepeleyip çalışmayarak hayatını dinden kazanan boş insanları tart edecektir. Bu sahtekârlar, gayet açık olan islâma efsanevi kapalılık sokmuşlar, din adına milletin akıllarını uyuşturmuşlardır. Bu çıkarcıların adamları bilirler ki, asıl vazifelerini kapitalist ve derebeylik olan bir cemiyet şeklinin normal olduğunu göstermek, çalışan, sömürülen ve mahrum olan halkı aldatmaktır.

Soru: Yürüyüş ve protesto gösterisine öncülük etme gereğini nerden duydunuz?

Cevap: İki günün müsavi gitmesini zarar olarak telâkki eden yüce bir dinin görevini yapmam münasebetiyle aziz milletimin sömürülerek açlığa, çıplaklığa, süflüyyata, alçaklığa maruz kalarak kölelikten de aşağı düşüşünü görünce, bu felâketin dinen yasak olduğunu bildiğim için, kendi kudretimi bu uğurda harcamayı yüce bir vazife bildim ve buna karşılık mükafat beklerken vazifeme son verdiler.

★

Devrimci Öğretmenler

(Baştarafı 3. sayfada)

ye ve Vezirköprü öğretmenlerinin yayınladıkları 229 imzalı bildiriyi aynen yazıyoruz:

HALKIMIZA DUYURU

Milli Eğitim Bakanlığı, Nakil Yönetmeliği»ne göre, yeni yayınladığı «Tayin ve yurt sorunlarına çözüm yolu araştıran öğretmenleri rejim düşmanı olarak nitelemekte ve bu yüzden öğretmenlerin yerini, biryıl içinde birkaç kez değiştirebilmektedir.

HATIRLATIYORUZ

ANAYASA Madde 20 — «Herkes düşünce ve kanaat hürriyetine sahiptir. Düşünce ve kanaatlerini söz, yazı, resim veya başka yollarla tek başına veya toplu olarak açıklayabilir ve yayabilir.»

ÖYLEYSE

1 — Bizi sömüren Amerika'nın ve yurdumuzdaki ortaklarının egemenliğine son verinceye kadar,

2 — Bizi bağımlı duruma düşüren ikili anlaşmaları fesh edinceye kadar.

3 — Fakir halkımızın demokratik haklarını engelleyen tefecilik, faizcilik müesseseleri yıkılıncaya kadar,

4 — Köy çocuklarına okuma imkânı sağlanıncaya kadar,

5 — Yurdumuzdaki işsizlik ve pahalılık sorunu çözülünceye kadar,

6 — Grev hakkımızı vermeyen ve düşüncelerimize kilit vuran bu düzeni değiştirinceye kadar.

Devrimci mücadelemize, bütün baskılara rağmen devam edeceğimizi, DEVRİMCİ öğretmenler olarak kamuoyuna duyururuz.

★

Batman'da köylüye tohumluk verilmedi

Batman'da tohumluk alamayan üçyüz kadar köylü Ziraat Bankası önünde toplanarak Banka Müdürünü protesto etmişler ve «Bize tohumluk vermeyen Banka Müdürünü istemiyoruz» diye bağırmışlardır.

Tarım Teknisyenliği ile Ziraat Bankasının birlikte yaptıkları ihtiyaç belgelerinde belirtilen şekilde tohum alamayan köylüler topluca Banka önüne gelerek protesto gösterisi yapmaya başlamışlar ve Banka Müdürünün istifasını istemişlerdir.

Olaylar üzerine köylülerle bir konuşma yapan Batman kaymakamı Necmettin Unutkan köylülere daha önce aldıkları buğdayları satmaları yüzünden artık eskisi kadar tohumluk almalarının mümkün olmayacağını söylemiştir.

İki saat kadar devam eden köylülerin gösterisi polis marifetiyle bastırılmak istenmiştir.

★

İşçilere ihanet eden sarı sendika işgal edildi

Muhabirimiz FARUK HAKSAL bildiriyor.

Cevizli Sigara Fabrikası ve Cibali Sigara Fabrikası işçileri Türk-İş'e bağlı Tek Gıda İş Sendikasını işgal etmişlerdir. Sendika ağalarının, işçi sınıfı sırtından sürdürdükleri saltanatı yıkmak amacı ile etkili bir mücadedele yürütmeye kararlı olan işçiler, bütün Türkiye'deki işçi arkadaşlarının, devrimcilerin ve bütün ilerici kuruluşların yürüttükleri demokratik mücadele kendilerine destek olmalarını istemektedirler.

İşgal komitesi, Basın Bürosu yöneticileri, Bahtiyar Kuru, Mehmet Mıhlacı ve Durmuş Çakmak İŞÇİ-KÖYLÜ'ye şu açıklamayı yapmışlardır:

1967 Eylülünden evvel iş kolumuzda Türk-İş'e bağlı iki sendika vardı. Biri Müskirat Sendikası, diğeri de Tüm Gıda İş Sendikası. Bu iki sendika da Türk-İş'e bağlı olmasına rağmen, kendi aralarında hizipleşmişler ve işçiyi ikiye bölmüşlerdi. İşçilerin birbirine düşürülmesi, kendi çıkarlarına aykırıydı. Bunun üzerine 19 Ocak 1969 da kongre toplandı. Kongrede iki ay içinde, Tek Gıda-İş isimli yeni bir sendika kurulmasına ve bu iki sendikanın da bu yeni sendika içinde toplanmasına karar verildi. Yeni sendikanın kurucu başkanı Seyfi Demirsoy, Sekreteri de Halil Tunç oldular. Yeni kurulan sendikanın yönetim kurulu, 5000 TL. maaşlarla donatıldılar. Masa başında uyudular. Ve kongre kararını uyuttular.

Biz de, meselelerimizi bütün Türkiye işçilerine duyurmak ve demokratik mücadelemizde bütün ilerici güçlerin desteğini sağlamak için çarşamba günü 11.15 den itibaren Sendikayı işgal ettik. Bütün işçi arkadaşları ve ilerici güçleri direnişimize çağırıyoruz.

Cevizli ve Cibali Sigara Fabrikası işçilerinin, sendika ağalarına, demokratik haklarının sarı sendikalar yoluyla istismarına karşı yürüttükleri aktif mücadele, bütün devrimci güçlerin desteğini sağlayacaktır.

dular. Söz gelişi, zâlimin hakkından kuvvetli gelir. İktidar kendine ilerici, toplumcu diyen bir subaylar grubuna geçti. İlk iş olarak, Tripoli yakınlarındaki Amerikan üssü ile Tobruk ve El Adan İngiliz üsleriyle 15 bin Amerikalı, 5 bin İngilize yol göründü. Bu gidişle 46 Amerikan, İngiliz ve Batı Alman şirketi de devletleştirilir. Yeni hükûmetin 3.000 milyon tonluk petrol yataklarını yabancılardan çekip alması da beklenebilir. Eski Kral «garibin nesine gerek gümüşlü zurna» diyerek Libya petrolünün çoğunu yabancı soygunculara bırakıyor, geri kalanını da cebine atıyordu. Yabancılar içteki dostları olan kabile şeflerini bir dürttüler, ama onlar "gık" bile diyemedi. Yeni yöneticileri de şöyle bir denediler, baktılar ki her ağaçtan kaşık olmuyor. Yemen'in güneyi ile Sudan'da da ilerici halka dönük rejimlerin oturmakta oluşu Arap dünyasında emperyalizme ve derebeyliğine karşı akımın güçlendiğini gösteriyor.

BOLİVYA: Defol Amerikalı!

Bolivya'da da Amerikan çıkarcıları kapı dışarı ediliyor. Bolivya, Amerika kıt'asında bir ülke. Yıllardır kuzey komşusu Birleşik Devletler'in sömürüsü altında inlemiş... İşte, bir kaç hafta önce orada da Yeni Ovando hükûmeti bir Amerikan şirketini kovdu ülkeden, tam on-dört yıldır Bolivya petrolünü çalan bu şirketin mallarına da el koydu... Geçen yıl da Peru'da bir Amerikan şirketi aynı biçimde devletleştirilmişti... Darısı bizim başımıza.

EAS Akü Sanayiinde sarı Sendika İşçi-Köylü dağıttırmadı

Eğe Sanayii işçilerinin mücadelesi sonucu, Kartal bölgesinde yoğunlaşmaya başlayan devrimci işçi direnişlerini yozlaştırmak ve devrimci hedeflerinden saptırmak amacıyla bir takım sarı sendikalar harekete geçmişlerdir.

EAS işçilerinin, «ücretlerini artırmak, demokratik haklarını çiğnetmemek ve yeni demokratik haklar elde etmek» konusunda kararlı olduklarını gören sarı Petrol-İş Sendikası, işçilerin dâvasına sahip çıkmış gözükerek, 21 Kasım cumartesi günü Kartal'daki işyerinde greve gitmiştir. Grev, patronla, sarı Petrol-İş sendikası arasında danışıklı dövüş niteliğindedir.

İşçilerin toplu halde bulunmasından korkan sarı sendika, fabrikada grev gözcülerinden başka kimseyi bırakmamış, işçileri evlerine göndermiştir. Petrol-İş Kartal Bölge Temsilcisi, direnen işçilere destek olmak ve mücadele organları olan İŞÇİ - KÖYLÜ gazetesini ulaştırmak üzere giden devrimci gençleri, grev gözcüleriyle görüştürmemiştir. «Bizim işçilerimiz sendikamızın çıkardığı dergiden başkasını okumaz», diyerek, İŞÇİ-KÖYLÜ'nün dağıtılmasına engel olmuştur. Daha sonra, devrimci gençleri fabrikaya yaklaştırmamak için, toplum polisi çağırmıştır.

EAS işçileri ve bütün işçiler!

Sarı sendikaların oyununa gelmeyin!

Haklarınızın sarı sendikalarla, işverenler arasında pazarlık konusu yapılmasına gözyummayın!

Mevcut sendikalarınızı devrimci hale getirmek için mücadele edin!

Birleşin, devrimci sendikalarınızı kurun!

Demokratik haklarınızı kendi gücünüzle söke söke alın!